

Sygn. akt VI GC 227/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział VI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Barbara Frankowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2013 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **W. K.**

przeciwko **S. J. zam. w J.**

o zapłatę

I. **u m a r z a** postępowanie co do kwoty 11.456,63 zł,

II. **z a s ą d z a** od pozwanego S. J. na rzecz powódki W. K. kwotę 182.580,60 zł (sto osiemdziesiąt dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt złotych 60/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lipca 2012 r. do dnia zapłaty,

III. **o d d a l a** powództwo w pozostałym zakresie,

IV. **z a s ą d z a** od pozwanego na rzecz powódki kwotę 18.164 zł (osiemnaście tysięcy sto sześćdziesiąt cztery złote) tytułem kosztów procesu,

V. **n a k a z u j e** pobrać od pozwanego S. J. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Rzeszowie kwotę 2.952,05 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote 05/100) tytułem części wydatków na poczet wynagrodzenia biegłej tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa,

VI. **n a k a z u j e** pobrać od powódki W. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Rzeszowie kwotę 292 zł (dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem wydatków na poczet wynagrodzenia biegłej tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt VI GC 227/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 czerwca 2013r.

Pozwem wniesionym w sprawie powódka W. K., prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) Krasowska Władysława w B., domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S. J. w J. kwoty 181.580,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 18.752,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania według norm przepisanych. Łącznie powódka domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 200.333,37 zł.

Na uzasadnienie powyższego podniosła, że od 2004r., w oparciu o umowę ustną, dostarczała pozwanemu pieczywo z piekarni w B. oraz W.. Rozliczenie dostarczonego pieczywa oraz zwrotów następowało w okresach dziesięciodniowych. Powódka obciążała pozwanego równowartością sprzedanego pieczywa na podstawie wystawionych faktur VAT, których otrzymanie każdorazowo potwierdzały osoby uprawnione.

W latach 2010-2012 pozwany kupił od powódki pieczywo z piekarni w W. na kwotę 90.035,44 zł. W latach 2011-2012 z piekarni w B. na kwotę 91.545,17 zł. Pozwany w tym czasie płacił powódce za pieczywo, ale za okresy wcześniejsze. Wobec braku płatności w/w kwot powódka wstrzymała w maju 2012r. sprzedaż pozwanemu pieczywa i wezwała do dobrowolnej zapłaty zadłużenia. Pozwany powyższemu nie sprostął.

Dalej powódka wyjaśniła, że kwota 18.752,76 zł stanowi skapitalizowane odsetki ustawowe wyliczone za okres od dnia wymagalnej płatności poszczególnych faktur do dnia 2 lipca 2012r.

Postanowieniem z dnia 11 lipca 2012r. Sąd sprawdził wartość przedmiotu sporu podaną przez powódkę na kwotę 181.580,61 zł oraz na podstawie art. 25 § 3 kpc w zw. z art. 19 § 1 kpc w zw. z art. 20 kpc ustalił wartość przedmiotu sporu na kwotę 200.333,37 zł (k. 154).

W dniu 20 lipca 2012r. Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy w Rzeszowie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 161).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw zaskarżając go w całości (k. 166-170). Wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki kosztów procesu według norm przepisanych. Z ostrożności procesowej wniósł o rozłożenie należności na raty w kwocie 8.347,22 zł płatne do 10 dnia każdego miesiąca począwszy od daty uprawomocnienia się wyroku na okres 2 lat.

W uzasadnieniu powyższego przyznał, że od kilku lat współpracował z powódką w zakresie sprzedaży i dostarczania pieczywa. Powódka udzielała pozwanemu liczne bonusy i upusty. Strony współpracowały w oparciu o umowę ustną.

Pozwany zarzucił, że powódka zmieniła zasady wzajemnych rozliczeń na niekorzyść pozwanego. Według niego kwota o zapłatę którą został wezwany została wyliczona błędnie co do samego roszczenia jak i odsetek. W spornym okresie pozwany wpłacił powódce kwotę 653.048,71 zł. Dalej pozwany zarzucił, że faktury VAT nr (...) zostały zapłacone przelewami. Faktura (...) została zapłacona przez pozwanego dwukrotnie w dniu 23.07.2010r. oraz 28.07.2010r. Faktura nr (...) została zapłacona przelewami w dniu 18.07.2011r. oraz 25.07.2011r. na kwotę 5.968,92 zł.

Faktury nr (...) są nie podpisane przez odbiorcę lub dostawcę.

W odpowiedzi na powyższe powódka, pismem procesowym z dnia 31 sierpnia 2012r. (k. 224), podtrzymała dotychczasowe stanowisko. Podniosła, że wszystkie załączniki do sprzeciwu stanowią kserokopie, niepotwierdzone za zgodność z oryginałem, a tym samym nie stanowią dokumentu. Nadto powódka wskazała, że przedstawione przez pozwanego dowody wykonanych przelewów nie dotyczą faktur objętych przedmiotem sporu. Zaprzeczyła jakoby strony ustalały, że powódka zrezygnuje z naliczania odsetek ustawowych. Według powódki faktura bez podpisu nie traci prymatu ważności. Nie akceptuje nadto wniosku pozwanego o rozłożenie zasądzonej należności na raty.

W piśmie procesowym z dnia 27 listopada 2012r. (k. 256) powódka przyznała, że pozwany uiścił należności wynikające z faktur nr: (...) za rok 2010 Piekarni (...) na łączną kwotę 9.190,56 zł i w związku z tym ograniczyła żądanie pozwu o w/w kwotę oraz naliczone od tej kwoty odsetki w kwocie 2.266,07 zł. Podtrzymała żądanie w pozostałej części tj. 188.876,74 zł.

Pismem procesowym z dnia 26 listopada 2012r. (k. 260-261) pozwany dodał, że w spornym okresie wypłacił na rzecz piekarni kwotę 653.048,71 zł, czego powódka nie uwzględniła. Podniósł, że często powódka dostarczała pozwanemu pieczywo z poprzedniego dnia, że ilość pieczywa się nie zgadzała, że powódka nękała pozwanego telefonami w dzień i w nocy, że rozpowszechniała na jego temat nieprawdziwe informacje.

Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2013r. Sąd oddalił wniosek powódki o udzielenie zabezpieczenia (k. 330).

Prawomocnym postanowieniem z dnia 23 stycznia 2013r. Sąd udzielił zabezpieczenia roszczenia powódki poprzez obciążenie hipoteką przymusową nieruchomości stanowiącej własność pozwanego, oznaczonej jako działka nr (...), położonej w J., dla której Sąd Rejonowy w Krośnie prowadzi księgę wieczystą nr (...) (k. 337, k. 394).

Na rozprawie w dniu 10 maja 2013r. pełnomocnik strony powodowej cofnął pozew w zakresie jak w piśmie z dnia 27 listopada 2012r. (k. 256) ze zrzeczeniem się roszczenia.

Ostatecznie do protokołu rozprawy z dnia 5 czerwca 2013r. strony wniosły jak dotychczas.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Strony są przedsiębiorcami (okoliczność bezsporna).

Od 2004r. strony współpracowały ze sobą w zakresie sprzedaży pieczywa. Powódka dostarczała i sprzedawała pozwanemu pieczywo z piekarni w B. i W.. Rozliczenia dostarczonego pieczywa oraz jego zwrotów następowało na podstawie potwierdzonych dokumentów w okresach dziesięciodniowych. Powódka obciążała pozwanego za dostarczone pieczywo, po uwzględnieniu zwrotów, na podstawie wystawianych faktur VAT (okoliczności bezsporne).

W 2010r. pozwany zakupił u powódki z Piekarni (...) pieczywo na łączną kwotę 52.906,42 zł. Pozwany zapłacił powódce 22.443,28 zł. Do zapłaty pozostała kwota 30.463,14 zł. oraz odsetki ustawowe w kwocie 6.351,51 zł.

W 2011r. pozwany zakupił u powódki z Piekarni (...) pieczywo na kwotę 83.773,33 zł. Pozwany zapłacił powódce kwotę 64.404,64 zł. Do zapłaty pozostała kwota 19.368,69 zł oraz odsetki ustawowe w kwocie 3.194,27 zł.

W 2011r. pozwany kupił od powódki z Piekarni (...) w B. (W.) pieczywo na kwotę 218.088,31 zł. Pozwany uregulował powyższe zobowiązanie w wysokości 177.832,93 zł. Pozostała do zapłaty kwota 40.255,38 zł oraz odsetki ustawowe w wysokości 3.200,67 zł.

W okresie od stycznia do maja 2012r. pozwany kupił od powódki z Piekarni (...) pieczywo na kwotę 26.155,92 zł. Pozwany powyższej kwoty nie uregulował. Od kwoty tej należą się powódce odsetki ustawowe w wysokości 791,25 zł.

W 2012r. pozwany zakupił od powódki pieczywo z Piekarni (...) (W.) pieczywo za które do zapłaty pozostała kwota 50.280,06 zł wraz z odsetkami w wysokości 1.983,92 zł.

Łączne zobowiązanie pozwanego w stosunku do powódki z tytułu zakupionego pieczywa za sporny okres wynosi 182.044,81 zł.

Dowody: opinia biegłej sądowej W. G. (k. 343-349); opinia uzupełniająca biegłej sądowej W. G. (k. 421-422); wyjaśnienia biegłej na rozprawie w dniu 10.05.2013r. (k. 419).

Istotą niniejszego sporu były wzajemne rozliczenia z tytułu dostawy i sprzedaży pieczywa pozwanemu przez powódkę z Piekarni w W. oraz z Piekarni w B. w latach 2010-2012. Strony przedstawiły Sądowi dokumenty dla wykazania salda wzajemnych rozliczeń. Powódka do pozwu załączyła faktury

VAT, do których to dołączone zostały wyliczenia poszczególnych zaległości wraz z odsetkami (k. 6-143). Dowody te Sąd dopuścił na rozprawie w dniu 21 listopada 2012r., uznając je za wiarygodne w zakresie, jaki wyznaczają im przepisy art. 244 i 245 kpc.

Pozwany wraz ze sprzeciwem do nakazu zapłaty złożył dokumentację w postaci wydruków z rachunków bankowych dokumentujących dokonanie wpłat na rzecz powódki z tytułu zakupionego pieczywa. Sąd dopuścił dowody z wydruków z systemów elektronicznych bankowości przedłożonych przez pozwanego, a będących przelewami krajowymi (k. 173-177); historii rachunków bankowych (k. 178-199) oraz wydruki banku (...) S.A. (k. 203-211), uznając je za wiarygodne w zakresie, jaki wyznaczają im przepisy art. 244 i 245 kpc.

Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego w postaci kserokopii dokumentów zalegających na k. 200-202, 212-215, jako że są to wydruki z programów księgowości pozwanego i powinny być podpisane przez osobę sporządzającą taki druk, a nadto oddalił kserokopie zalegające na k. 216-219 jako, że nie zostały potwierdzone „za zgodność z oryginałem”. W tym miejscu należy wskazać, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 czerwca 2000r., sygn. akt IV CKN 59/00 przyjął, iż dla uznania kserokopii za dokument niezbędne jest oświadczenie o istnieniu oryginału o treści, a formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem jest umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału. Bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może więc być uznana za dokument, nie ma więc mocy dowodowej.

Sąd dopuścił dowód strony powodowej z wydruków sms oraz telefonu komórkowego powódki, z którego to dokonano wydruku sms-ów, w którym znajduje się karta SIM używana na tym aparacie i na której zapisywane są smsy. W ocenie Sądu dowód ten jest wiarygodny, a treść wydrukowanych sms -ów nie budzi wątpliwości interpretacyjnych.

Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego zawarte w pismach z dnia 26 listopada 2012r. oraz 6 grudnia 2012r., a to dowodów z dokumentów, opinii biegłego grafologa i zeznań świadków jako spóźnione i co do części dokumentów nie potwierdzone „za zgodność z oryginałem”.

Sąd pominął pisemne oświadczenie pozwanego złożone przed Sądem Rejonowym w Krośnie.

Mając na uwadze szczególną okoliczność jaka zaistniała w toku procesu, a mianowicie ciężką chorobę powódki, która to uniemożliwiła jej złożenie szczegółowych wyjaśnień co do wzajemnych rozliczeń zawartych w pozwie i z uwagi na 3 – letni okres rozliczeń oraz wielość dokumentów, o jakich mowa powyżej, Sąd, na podstawie art. 232 zd. 2 kpc, z urzędu dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu księgowości dla ustalenia wzajemnych rozliczeń stron z tytułu dostawy pieczywa przez powódkę pozwanemu z Piekarni (...) oraz z Piekarni w B. za okres od 2010r. do 2012r. Skorzystanie przez Sąd z powyższego uprawnienia zachodzi w sytuacjach szczególnych - wyłącznie na twierdzone przez strony istotne i sporne okoliczności faktyczne, gdyby według jego (obiektywnej i weryfikowalnej w toku instancji) oceny zebrany w toku sprawy materiał dowodowy nie wystarczał do jej rozstrzygnięcia (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997, nr 3, poz. 29; uzasadnienie wyroku SN z dnia 25 września 1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, nr 14, poz. 430; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 394/97, OSNAPiUS 1998, nr 20, poz. 614; wyrok SN z dnia 11 lipca 2001 r., V CKN 406/00, Prok. i Pr. 2002, nr 4, poz. 45). Zarówno w doktrynie jak i w piśmiennictwie podkreśla się, że Sąd powinien korzystać z przewidzianego

w art. 232 zdanie drugie kpc uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie Sądu (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 5 listopada 1997 r., III CKN 244/97, OSNC 1998, nr 3, poz. 52; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 maja 1998 r., I CKN 701/97, LEX nr 78418; uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów SN z dnia 19 maja 2000 r., III CZP 4/00, OSNC 2000, nr 11, poz. 195; uzasadnienie wyroku SN z dnia 25 lipca 2000 r., III CKN 1034/00, LEX nr 51873; uzasadnienie wyroku SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001, z. 7-8, poz. 116). W rozpoznawanej sprawie zdaniem Sądu zachodzi sytuacja szczególna związana ze stanem zdrowia powódki, odnośnie

którego pełnomocnik złożył wyjaśnienia na rozprawie w dniu 21 listopada 2012r. i przedłożył odpis postanowienia Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 13 listopada 2012r., w którym to powódka została ubezwłasnowolniona całkowicie z powodu zaburzeń psychicznych (k. 246).

Opinia biegłego sądowego W. G. potwierdziła, że pozwany zalega z tytułu zapłaty za towar dostarczony przez powódkę w spornym okresie przy uwzględnieniu wzajemnych rozliczeń objętych zarzutami podwójnych płatności w kwocie 166.523,19 zł tytułem zapłaty za towar i 15.521,62 zł tytułem skapitalizowanych odsetek według stanu na dzień 2 lipca 2012r. W sumie 182.044,81 zł.

Biegła sądowa w opinii głównej wskazała, że łączne zadłużenie pozwanego w stosunku do powódki wynosi 180.494,63 zł. Wprawdzie na str.

8 opinii biegła w swoich rozliczeniach ujęła także Piekarnię (...) w B. za 2012r., jednakże brakowało tabelki z konkretnymi wyliczeniami w tym zakresie, tak jak uczyniła to biegła w stosunku do pozostałych lat i piekarni. Tabelka taka została przedstawiona przez biegłą w opinii uzupełniającej. Biegła powyższą kwestię wyjaśniła podczas przesłuchania na rozprawie w dniu

10 maja 2013r. podając, że posiada całą dokumentację w tym zakresie i przedstawi tabelkę z rozpisaniem na poszczególne faktury.

Opinię biegłej Sąd uznał za wiarygodną, kompleksową, opartą na materiale dowodowym zebrany zarówno w aktach sprawy jak i dokumentacji obu stron. Opinia uwzględniała stanowiska obu stron wyrażane w trakcie procesu. Opinia ta jest rzetelna i niezakwestionowana wiarygodnymi i miarodajnymi przeciwdowodami.

Na wstępie należy zwrócić uwagę, że końcowa wysokość zobowiązania pozwanego w stosunku do powoda jest inna w opinii głównej, gdzie wynosi 180.494,63 zł oraz w opinii uzupełniającej, gdzie wynosi 182.044,81 zł. Biegła, na rozprawie w dniu 10 maja 2013r., wyjaśniła owy błąd. Wskazała, że w opinii głównej na str. 6 przy wyliczeniu zobowiązania pozwanego za rok 2012r., dotyczącego piekarni (...), została podana prawidłowa kwota zobowiązania 26.155,92 zł. Kwota ta błędnie została następnie naniesiona przez biegłą w końcowym podsumowaniu opinii tj. na str. 8, gdzie wpisała kwotę mniejszą 24.156,92 zł. Biegła oświadczyła, że odsetki zostały wyliczone prawidłowo od kwoty wyższej tj. 26.155,92 zł. Różnica pomiędzy w/w kwotami wynosi 1.999 zł (26.155,92 zł – 24.156,92 zł). Tym samym zamiast kwoty 164.524,19 zł winna być kwota 166.523,19 zł (164.524,19 zł + 1.999 zł).

W ocenie Sądu należy oprzeć się na wyliczeniach biegłej także w spornym zakresie, a to co do następujących faktur:

- 315/11 (dotyczącej piekarni w B. k. 46) – tu powódka policzyła niedopłatę w wysokości 500 zł, chociaż faktycznie wynosiła ona 1.000 zł. Nie można zdaniem Sądu uznać, że uwzględnienie kwoty 1.000 zł w rozliczeniach jest orzekaniem ponad żądanie skoro pozwany kieruje rozliczenie na wychodzące poza faktury z pozwu (vide podwójna zapłata faktury nr (...), która nie jest objęta pozwem).

- (...) i (...) (dotycząca piekarni (...) w 2011r. k. 96) – powódka zarzucała pierwotnie brak dowodu zapłaty gotówką. Sąd oddalił dowody zapłaty pozwanego w tym zakresie, albowiem zostały przedłożone w kserokopiach, jednakże biegła sądowa potwierdziła w swojej opinii tą zapłatę w oparciu o dokumentację powódki tzw. zapisy w zeszycie powódki (zeznania biegłej sądowej na rozprawie w dniu 10.05.2013r. czas nagrania: 00:08 i 00:14).

Biegła na rozprawie odnalazła w swojej dokumentacji, którą miała ze sobą, rozliczenia, jakie posiadała w swojej dokumentacji, a która pochodziła od powódki. Biegła zwróciła uwagę na to, że powódka prowadziła zeszyt, w którym wpisywano z całego miesiąca poszczególne należności, a na koniec miesiąca spisywano co nie zostało zapłacone. Strona powodowa nie żądała dowodu z zapisów z zeszytu powódki, że brak jest adnotacji, o których mówiła biegła.

Ostatecznie strony uznały wyjaśnienia biegłej w tym zakresie za wystarczające, a Sąd uznał, iż przedmiotowe faktury zostały przez pozwanego zapłacone. W tym miejscu należy jednak podkreślić, że z materiału dowodowego wynika, iż faktury te zostały zapłacone z opóźnieniem, a zatem uwzględnieniu podlegały odsetki od wskazanych faktur, które to zostały doliczone do kwoty 182.044,81 zł. Nie można zgodzić się z pozwanym, że kapitalizacja odsetek na tym etapie procesu jest spóźniona, bo odsetki od w/w faktur były policzane już w pozwie, chociaż w niższej wysokości (vide zestawienie Piekarnia (...) rok 2011, poz. 9.10- k. 96).

- 899/10 – sprawa podwójnej zapłaty, której powódka nie kwestionowała, a której nie zwróciła i nie zaliczyła na poczet innej faktury. Biegła sądowa wyjaśniła w opinii, że zapłatę tą rozliczyła z fakturą nr (...) (dotyczącą piekarni (...) za 2010r. k. 344 i 421). Sąd przyjął to rozliczenie jako zasadne i odpowiadające potrzebie generalnego rozliczenia stron, które w połowie 2012r. zakończyły współpracę.

Opinia biegłej sądowej dała Sądowi podstawy do zasądzenia kwoty jako należnej powódce z tytułu roszczenia objętego pozwem w wysokości wynikającej z opinii uzupełniającej tj. 182.044,81 zł. Na kwotę tą składają się: należność za towar w wysokości 166.523,19 zł oraz skapitalizowane odsetki na dzień 2 lipca 2012r. w kwocie 15.521,62 zł. Do tej kwoty Sąd doliczył odsetki należne powódce od nieterminowo zapłaconych faktur nr (...) – o czym powyżej.

Zarzuty pozwanego o przedwczesności powództwa i odmiennej umowie co do odsetek pozostają nieudowodnione (art. 6 kc). Pozwany nie stawiał się na przesłuchanie, a wyjaśnienia pisemne w okolicznościach niniejszej sprawy nie mogły zastąpić w/w dowodu.

Za bezzasadny uznał Sąd zarzut pozwanego dotyczący braku podpisu na części faktur. Biegła sporządziła opinię w oparciu o dokumentację stron, ustalając, że przedmiotowe faktury znajdują się u powódki. O ważności faktury nie decyduje natomiast okoliczność jej podpisania. Wśród obligatoryjnych elementów jakie powinna zawierać faktura, wymienionych w § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 marca 2011r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz. U. 2011, Nr 68, poz. 360) nie ma podpisów. Wynika to także z art. 229 dyrektywy WE Rady nr 2006/112 w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. UE. L. 2013.113.11), zgodnie z którym państwa członkowskie nie wymagają podpisywania faktur.

Sąd uznał, że wniosek pozwanego o rozłożenie zasądzonej należności na raty nie zasługuje na uwzględnienie (art. 320 kpc). Przepis ten zawiera szczególną zasadę wyrokowania, określaną jako „moratorium sędziego”; obok charakteru procesowego ma także cechy normy materialnoprawnej (m.in. K. P., M. P.). Podstawą zastosowania przepisu jest wyłącznie uznanie sądu, że zachodzą szczególnie uzasadnione wypadki. W niniejszej sprawie taki szczególnie wypadek nie miał miejsca. Pozwany ostatecznie nie stawiał się w celu przesłuchania, a zatem Sąd nie miał sposobności dokonać miarodajnej oceny jego wniosku. Same zaś twierdzenia pozwanego o stanie zdrowia, przez który boryka się z problemami finansowymi są niewystarczające.

Reasumując rozstrzygnięcie Sądu zawarte w pkt. I wyroku znajduje oparcie w art. 355 § 1 kpc. Sąd umorzył postępowanie w sprawie w zakresie kwoty 11.456,63 zł, albowiem powódka ostatecznie w tym zakresie cofnęła pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

Na mocy art. 535 kc oraz art. 481 kc Sąd w pkt. II wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 182.580,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lipca 2012r. (wniesienia pozwu) do dnia zapłaty. Na kwotę tą składa się kwota wyliczona przez biegłą sądową tj. 182.044,81 zł oraz kwota odsetek z tytułu nieterminowej zapłaty faktury VAT nr (...).

Sąd oddalił powództwo w zakresie kwoty 6.296,14 zł, a dotyczącej przyjęcia za zapłacone faktury nr (...) oraz rozliczenia podwójnej zapłaty faktury (...) wraz z odsetkami, jako nieudowodnione (art. 6 kc).

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje uzasadnienie w art. 100 kpc oraz § 6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez

Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie została ustalona na kwotę 200.333,37 zł (k. 154). Powódka wygrała proces w 91%, przegrała w 9%. Powyższą proporcję Sąd wyliczył uwzględniając fakt cofnięcia pozwu w zakresie 11.456,63 zł (zapłata przed procesem) oraz oddalenie powództwa w zakresie kwoty 6.831,93 zł. W sumie 18.288,56 zł. W związku z tym, że powódka cofnęła pozew po pierwszej rozprawie nie należy jej się zwrot wpisu (por. art. 79 ust. 1 pkt. 1b oraz art. 79 ust. 3a ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). Pozwany przegrał proces w 91%, wygrał w 9%. Powódka poniosła koszty w wysokości 21.034 zł (koszty zastępstwa procesowego w wysokości 7.200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, opłata sądowa od pozwu w wysokości 10.017 zł, opłaty sądowe od wniosków o udzielenie zabezpieczenia w kwocie 200 zł oraz kwota 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zabezpieczającym). Pozwany poniósł koszty w wysokości 10.847 zł. (kwota 7.200 zł tytułem zastępstwa procesowego, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwota 30 zł tytułem opłaty sądowej od zażalenia oraz kwota 3.600 zł tytułem zastępstwa kosztów procesowych w postępowaniu zabezpieczającym). Razem koszty procesy wyniosły 31.881 zł. I tak przyjmując ustalone proporcje powódka powinna ponieść koszty procesu w wysokości 2.870 zł (31.881 zł x 9%), zaś pozwany w kwocie 29.011 zł (31.881 zł x 91%). Skoro powódka poniosła koszty w kwocie 21.034 zł to na jej rzecz należało zasądzić kwotę 18.164 zł (21.034 zł – 2.870 zł).

Tożsame proporcje przyjął Sąd rozliczając wynagrodzenie biegłej sądowej za sporządzoną w sprawie opinię. I tak Sąd przyznał biegłej wynagrodzenie w wysokości 3.244,05 zł. Powódka winna zatem pokryć przedmiotowy wydatek w kwocie 292 zł (3.244,04 zł x 9%), zaś pozwany w kwocie 2.952,05 zł (3.244,05 zł x 91%) – o czym Sąd orzekł w pkt. V i VI wyroku na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. nr 167 poz. 1398 z późn. zm.).

Zarządzenie:

1.Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. stron;

2.K.. 2 tygodnie.